

[Statsministeren.]

Det blev vedtaget, at en europæisk valuta-fond skal oprettes inden 1. april 1973. Endvidere skal der inden 1. oktober 1973 afgives rapporter til ministerrådet om forøgelse af fondets ressourcer og inden 31. december 1973 om mulighederne for en gradvis sammenlægning af medlemslandenes valutareserver. Jeg ser dette som et centralt spørgsmål for vor økonomi og samtidig som et i højeste grad praktisk spørgsmål.

I takt med fremskridt inden for valuta-samarbejdet i EF bliver det af stigende betydning, at medlemslandene orienterer hinden om deres økonomiske politik. Medens et økonomisk-politisk samarbejde om målsætningerne vil være naturligt, kan det ikke uden videre betyde, at det vil være hensigtsmæssigt, at landene fører den samme konjunkturpolitik. Nøgleordet i denne forbindelse er gensidig hensyntagen.

Jeg vil i denne sammenhæng i øvrigt pege på, at det i den resolution, som EF-finansministrene ved et møde i Luxembourg vedtog i sidste uge om bekæmpelse af inflationen, i vidt omfang er overladt til medlemslandene at vælge de midler, der skal anvendes i det enkelte land for at opnå den opstillede målsætning om begrænsning af prisstigningerne.

Inden udgangen af 1973 skal EF-rådet træffe beslutning om den videre udbygning af det økonomiske og valutariske samarbejde i retning mod den økonomiske og monetære union.

Jeg tror i øvrigt, at det syn på betydningen af den økonomiske vækst for samfundsudviklingen, der er indeholdt i erklæringen om, at den økonomiske vækst ikke er et mål i sig selv, vil blive et af de vigtigste resultater af denne konference. Det er ikke nogen uvigtig begivenhed, at EF-landenes stats- og regeringschefer kan enes om at søge at dreje det europæiske samarbejde i retning af en højnelse af livets kvalitet for den enkelte.

Det fører til en omtale af EF's fremtidige bestræbelser på det sociale område — det, som også er blevet omtalt som bestræbelser for at give EF-samarbejdet en social dimension. Udtrykket „social“ inden for EF har en langt videre betydning end den, der er tradition for her i landet, idet det også — og måske især — omfatter forholdene på arbejdsmarkedet, ligesom boligpolitik og mil-

jø- og forbrugerhensyn indgår heri. Den sociale politik i EF-sammenhæng må således ses som et langt bredere begreb. Det drejer sig i den sidste ende om den politik, som skal gøre det muligt at mindske forskelle i levevilkår. Det drejer sig i virkeligheden om at arbejde for at skabe en europæisk samfundspolitik, og dette hører igen nøje sammen med bestræbelserne for at udbygge den økonomiske og monetære union, jeg netop har omtalt.

Konkret blev der på topmødet truffet aftale om at pålægge EF-institutionerne at udarbejde et handlingsprogram i samarbejde med arbejdsmarkedets parter. Dette handlingsprogram skal fremlægges inden 1. januar 1974 og indeholde konkrete forholdsregler og forslag om nødvendige midler, som først og fremmest skal tilvejebringes inden for rammerne af den sociale fond. Programmet skal omfatte foranstaltninger med henblik på beskæftigelsen, den faglige uddannelse, forbedrede arbejdsbetingelser og levevilkår med henblik på at sikre arbejdernes medindflydelse i virksomhedens organer, at øge mulighederne for et samarbejde imellem fagbevægelserne i medlemslandene og at samordne de foranstaltninger, der træffes til beskyttelse af forbrugernes interesser.

Det følger allerede af vor deltagelse i topmødet, men lad mig alligevel endnu en gang understrege, at regeringens politik på dette område, som vi prioriterer højest på listen over samarbejdsområder, vil være at arbejde for skabelsen af de gunstigst mulige ydre vilkår for sociale forbedringer i hvert enkelt land. Regeringen vil støtte de bestræbelser, som allerede findes, og som bl. a. er fremført af Kommissionen og flere medlemslande, herunder Forbundsrepublikken Tyskland, på at styrke EF's sociale ansigt og dermed virkeliggøre det til et instrument for højnelse igen af dette begreb livets kvalitet.

På topmødet blev det ligeledes besluttet, at der skal oprettes en fælles egnsudviklingsfond inden udgangen af 1973. Danmarks interesse i en sådan fond er dels direkte, bl. a. med hensyn til at opnå støtte til projekter i Grønland, dels indirekte, idet hovedformålet med fonden er at fjerne skævhederne i medlemslandenes økonomiske og industrielle udvikling og at skabe et bedre grundlag for en rimeligere prispolitik på landbrugsområdet. Dette betyder, at